

Pri obedu nam pripoveduje zgovorna gospodinja, da iz večine nimajo druge kurjave razven elektriškega toka; premoga niti ne poznajo. Kar se tiče nje, imela ni še nikoli druge kurjave na ognjišči nego takšno, kakeršno nam je pokazala. Z drvi kuriti bi bilo predrago; »tudi vse ponečedijo, pri elektriškem ognji pa ostane vse snažno.«

Na vprašanje, kje ima elektrotehniška družba svoje stroje za elektriški tok, odgovori žena: »Take družbe pri nas ni. Naša elektrika je srenjska. Gôri pod vêlikim jezmom ima srenja svoje turbine, katere gonijo diname, in iz dinamov teče elektrika po vezéh ter nam daje za majhno odškodnino vse leto gorkoto in ogenj.«

M a r í.

Vesela igra v jednom dejanji. Spisal † dr. Fr. Skofič.

Osebe:

Baron Čížem.

Baronica Čížem, njega hči.

Podjetnik Stena.

Gospá Stena, njegova mati.

Gospodičina Mari,

prodajalka v štacuni.

Trije zidarji.

Pismonosec.

Prvi prizor.

Jutro. Spredi velika drevesa, pod njimi šetališče, zadi stavišče, nov, nedodelan zid.

Dva zidarja.

Prvi zidar: Ti, prijatelj, drevi bode vêlik zbor — da gotovo prideš!

Drugi zidar: Drevi? Kaj še, takrat grem k svoji Mari.

Prvi zidar: Pústi jo, nič ni prida. Púnica viha nos in je venderle samó moje in tvoje vrste. Mrzí nas in se nasmehuje tistim meščančkom, ki postopajo in zapravljajo sad naših žuljev. Vara te. Z nami moraš — mi smo zvesti — proletarci skupaj!

Drugi zidar: Kdo skupaj? Te besede ne umejem. Kaj pa bode v vašem zboru?

Prvi zidar (smešno-važno): Tam bodemo vsi: zidarji, tesarji, čevljarji, kolarji; sto, tristo nas bode — takih, vés, ki moramo delati, če hočemo jesti, trdo delati, slabo jesti. Pa bodemo govorili, to se pravi: midva bodeva poslušala, drugi bodo rekli, da je zaslužek pre-

majhen, da je dan predolg, in vsi potrdimo, da je denarja premalo, a dela preveč.

Drugi zidar: To itak vémo, tega ni treba praviti.

Prvi zidar: In če ne danes, pa jutri, pa bode plače več in dela menj. No, he?

Drugi zidar: Ali bode naš podjetnik, ki nam malo plača za dolgo delo, tudi na zboru?

Prvi zidar: Ne, ta pa ne. Eh, prav take prisilimo, če bomo vsi skupaj, da nam plačajo večjo mezdo. Če ne bodo hoteli, pa ustavimo delo. A véš ti, prijatelj, potlej te bode tvoja Mari rajši imela, ko bodeš veliko služil in malo delal.

Drugi zidar: Saj me ima sedaj tudi rada.

Prvi zidar: Pa tebe, da bi imela rada, ki imaš raztrgane hlače, apno na suknji, zmršeno brado in lasé skozi klobuk? To je naš podjetnik že drug dečko! Vsak čas ima nove hlače, nov klobuk in lepó namazane brke. In sit je, ti si pa lačen. In denar ima, ti pa prazno mošnjo. In Mari ga ima rada. On, kadar jo vidi, klobuk dôli, ona pa kima, kima in vsa je rdeča. — Pridi rajši na zbor. (Odide.)

Drugi zidar: Žâl, da je res, kar pravi. Mari skoro ni več moja. Počasi se mi odmika, toda zmiraj dalje, zmiraj dalje. Zaman se slepim in tolažim, da me ne vara. Tovariši so že zaznali, da ji je on pri srci, in tudi mêni se vidi takó.

Drugi prizor.

Drugi zidar. Mari pride naglo.

Mari: Dobro jutro! Pa sam v sebi govoriš? Béži no! Na vse jutro, in si takó čmeren! Vse se sveti, vse pôje — ti se pa grdó držiš. Vesel bodi, ko greš na delo — drevi bodi hud, ko se utru-diš. Mêni se mudí v prodajalnico.

Drugi zidar: Čakaj no, saj ne gori voda! Kadar govorim s teboj, précej sem bolj vesel in pozabil bi skoro, da me hočeš pustiti.

Mari: Jaz tebe? Saj sem pri tebi.

Drugi zidar: Varaš me. Zapazili so tudi tovariši, da se ž njim meniš, da za njim gledaš — za podjetnikom.

Mari: Ž njim se menim? Za njim gledam? Kaj se to pravi? To se nič ne pravi. Jaz gledam po svetu in vidim vse ljudi ter se menim z vsemi, kateri se menijo z menoj. Tebe sevéda vidim najprej, ker si moj ženin; poleg tebe pa tudi druge ljudi. Káj ni prav? Treba je svet poznati. Sam si mi takó rekel, ko si me privédel siroto v to mesto.

Drugi zidar: Dà, ali ti gledaš za njim vse drugače, nego gledaš druge ljudi; on hodi za teboj.

Mari: Saj je tudi vredno pogledovati za njim! Mož, ki takó rabi svoje bogastvo kakor on, vreden je vsega pozora, vse časti. Glej véliko hišo, ki se gradi — otroci ubogih delavcev dobé tukaj dom, katerega nimajo pri roditeljih, hrano in nauk, da ne bodo poznali otroške bede, kakor sva jo poznala midva — ti in jaz.

Drugi zidar: Taka dela so dolžnost bogatinom. Za tabo pa mu ni treba postopati.

Mari: Ti si že zjutraj ljubosumen, kaj šele bode! Da se vidiva opóldne — jaz moram na delo. (Z roko ga pozdravi. Odide.)

Drugi zidar: Nemara me ima pa venderle še rada! (Odide na drugo stran. Prizorišče za trenutek prazno.)

Tretji prizor.

Baron in njega hči, mimo šetaje.

Baron: (skozi nos): Vés, ljuba hčerka, to bi bila partija záte!

Baronica: Mož ni plemenitega stanú. Učili so me, da ne jemlji plebejca — sevéda s pristavkom, dokler je še kàj nádeje, da dobodeš plemiča. Ali jaz še nisem izgubila te nádeje.

Baron: Oh, kaj plebejec! Danes je denar prav toliko vreden kakor plemski patent, ali pa še več, in mož ima denar.

Baronica: Jaz pa plemski patent in denarja nič, kàj ne? Dà, dà, predragi moj papá je denar zabil, ne samó svojega, nego tudi denar moje matere, in sedaj bi rad prodal plemski patent. Toda zgolj za pergamen žid ne dá ničesar, in moj častiti papá, gospod baron, domislil si je, da ima hčer baronico — brez denarja ter ji išče kupca, to se pravi: bogatega ženina, najsi je žid!

Četrty prizor.

Prejšnja. Pismonosec dá mimogredé baronu pismo. Baron pismo kratko ogleda in ga vtakne v žep.

Baronica: Oh, mladi moj papá ima še vedno ljubovne razmerice!

Baron: Sevéda, človek se mora zabavati.

Baronica: Vém, tudi tebi je tista delavka zmédla pamet, ako je sploh še kàj imaš.

Baron: Pústi to; vrniva se k prejšnji stvári. — Dobiti si upate plemiča, baronica? Ne vérujem, da ga dobite. Bogatin vas ne mara, ker nimate ničesar, razven deset neslavnih dedov, kakor sem jaz, in to-le nič kàj lepó lice, katero ste podedovali po materi. Vaš papá

vam to že smé povedati, saj je celó zapravil denar vaše matere, kar je bilo res prav ničvredno delo. Ubožen plemič vas tudi ne bode hotel, ker lahko dobí bogato in lépo plebejko. Deset vzgledov vam je znanih, da so se plebejke takó izpremenile v plemenite gospé, ki so sedaj na mestih, kjer bi bili lahko vi, da ste bogati ali vsaj lepí. Nič ne pomaga, če jih prezirate, baronice so, pa je, in denar imajo, vi pa ničesar.

Baronica: Oh, do tega vam ni nič, plemeniti baron, da bi imela jaz denar. Jaz sem vam le pomoček, da ga bode imeli vi, če se bogato omožim. Ali Bog zná! Kaj pa, če bode plebejski moj soprog pameten dovòlj, da baronskemu tastu zaprè pot do mošnje? Potem bode vrli moj papá venderle na suhem.

Baron: Pozabljaš, da imam veliko posestvo, katero se dá dobro prodati. Če bode pameten, narediva kúp, obema koristen.

Baronica: Mèni se zdí, da ga ne bodeta, ker mož, o katerem govorite, mène niti neče; to vém dobro. Druge muhe mu rojé po glavi. Ali dàj, papá, da ti nekaj svetujem. Njega mati bi se rada omožila — véš kaj, vzemi jo, papá. Tebi, ki si takšen demokrat, ni do plemstva, denar pa tudi ima. Takó bi ti bilo pomagano.

Baron: Ti si porédnica! Ali gospá Stena je še dobro ohranjena. Če on tebe neče, to je tista moja spekulacija sevéda pri kraji. Ali to vém, da bi me ona hotela, no, o tem se dá govoriti. Potem pa ostaneš ti na cedilu, he!

Baronica: O, jaz grem v samostan! (Odide. Proti koncu tega prizora so prišli k zidu v ozadji zidarji, ki imajo tam delo).

Peti prizor.

Baron sam.

Baron: Pojdi, kamor hočeš. (Potegne prejšnje pismo iz žepa). Od nje je! (Bere pismo, záse). Oh — sestanek, sestanek! Hm, in že takó zgodaj? Dan se pričinja krasno! Ta uspeh! Sijajno, piramidalno! Ha, kakó še plemstvo imponira! Pojdimó — rajši prezgodaj, nego prepozno. Baron je zmagal, baron. O, baronstvo, slava tebi! (Odide.)

Šesti prizor.

Dva zidarja prideta iz ozadja.

Prvi zidar: To je tisti zapravljivi baron, ki je sedaj nimanič. Pojdi semkaj, ti, ki malto delaš! Kaj praviš, če baron nima cvenka v žepu, kdo je več, ti ali baron?

Tretji zidar: Baron je več, ker jaz tudi nimam cvenka v žepu (obrne hlačni žep).

Prvi zidar: Oh, tepec! Ti si več, ker delaš, on pa postopa.

Tretji zidar: Zató pa — on je več. On lahko postopa brez dela, midva, ti in jaz, pa sedaj-le postopava, dasi bi morala delati.

Prvi zidar: Iz tebe ne bode nikoli dober socijalist. (Tretji zidar zamahne z roko in odide k zidu). Kdaj bode še póldne! Pa bode le zopet samó polenta in solata, solata in polenta! Oh, polenta, slava tebi! (Odide k zidu).

Sedmi prizor.

Podjetnik **Stena** in gospá **Stena** prideta šetaje; pozneje zidarji

Gospá Stena: Saj si menda res zaljubljen v to deklíno.

Podjetnik: Res, mamica, čez ušesa. In prosim vas blagoslova.

Gospá: Hahaha, blagoslova! Kaj se mi rogaš? Blagoslavlajo se druge zveze, ne take.

Podjetnik: Mati! Resno mislim, vzeti jo hočem.

Gospá: Ti vzeti? Pojdi no, koliko si jih že vzел, pa še to vzemi, a brez blagoslova!

Podjetnik: Ne, mati. Takó ne prideva dalje. Res nisem nič prida človek; razuzdano sem živel doslej, marsikaj grehov imam na vésti. Ali sedaj je drugače, to je resno čustvo, ki se mi je vzbudilo sedaj. Oženiti se hočem, redno in mirno bodem živel.

Gospá: Z delavko!

Podjetnik: Bodisi, saj smo vsi ljudje jednaki. Tudi jaz sem delavec, saj delam z glavo in z rokami pri svojih podjetjih. Baš to mi je po volji, ker je preprosta delavka, toda vzor vsega ženstva!

Gospá: Tepec zaljubljeni! Beračica je!

Podjetnik: Kaj še! Nikdar koga še ni česa prosila. Ali kaj zató, če nima imetja; jaz imam dosti obema! Ko bode moja žena, ne bode več delavka, ampak le bogatega podjetnika soproga, ki bode delala domá záse in záme, in morda tudi za vas, če bode hoteli.

Gospá: Ne, hvala lepa, jaz bodem že naročala drugje. — Smešen si pa le, sinko, tembolj, ker nisi več v prvi mladosti. Pojdi in pridi za štirinajst dnij, izvestno bodeš potem že mislil drugače.

Podjetnik: Mamica, ne zvršil bi rad svoje namere brez vaše privolitve. Ali če ne privolite, zvršim jo tudi brez vas.

(Med nastopnim pogovorom pridejo iz ozadja trije zidarji, prinesó vsak svoj kos polente, tretji zidar naredí v leseni golídi solato, vsi počenejo okrog golíde, jedó iz jedne roke polento, z drugo roko solato iz golíde.)

Gospá: Sine moj, tebi je še treba skrbnika! Hiše zidaš za tiste takó zvane dobrodelne namene in denar zapravljaš. Tebi je treba očeta ali pa očima. No, dobiti ga utegneš prej nego soprogo.

Podjetnik: A — a — a! Svéti se mi! Samí bi se radi omožili. Le se, mati! Jaz vam pa dovolim, prav rad, od srca rad vam dovolim. Lahko se omožite, zali ste še in ne stari, denar imate tudi — berača lahko vzamete. Častitam! Kogá pa hočete osrečiti? Oh, res! Cel kres se mi je posvetil v glavi! Baronica hočete biti — le bodite, draga mi majka — jaz pa vzamem delavko, to bode slavno svaštvo!

Prvi zidar (ki je poslušal, vstane, v jedni roki solato, v drugi polento, zasmehujé): Jaz pa naredim ženitveno kosilo. (*Gospá* ga zaničljivo pogleda, zamahne z roko in jezna odide; podjetnik smeje se za njo). Ima še nekoliko humorja, ta buržoá. (*Drugemu zidarju*): He, ti prijatelj, ki ne véš, kaj je proletarec, ali véš, kaj je buržoá? Le poglej ga, ta-le je, ki ti iznevéri ljubico tvojo!

Drugi zidar: Saj je ne bode!

Prvi zidar: No, videl bodeš. Brezpametna bi tudi bila, da bi vzela tebe in s teboj iz golide solato jedla, ko se ji ponuja bogastvo. (*Drugi zidar* odmiguje z rokami in z glavo, da ne). Kaj ne véš? — Vzel jo bode za ženo zakonito. No, čakaj, skoro zvéš, saj tam-le gré, le vprašaj jo! Jaz pa odidem, jaz je nimam nič rad. (Hoče oditi.)

Osmi prizor.

Prejšnji, (tretji zidar gré z golido v ozadje k zidu), **Mari** pride hitro od nasprotne strani, kamor sta odšla podjetnik in gospá.

Mari: Oh, ti, ne odhajaj, ravno tebe je tukaj treba.

Prvi zidar: Čemú neki, le sama opravi, kar imaš.

Mari: Ne, ti moraš opraviti, imam delo záte. Oh, že vém, da me sovražiš, ne vém pa zakaj. No, nič ne dé, to je tvoja stvar. To delo, katero ti naročim, pa venderle narediš, in še rad, kakor te poznam.

Prvi zidar: Kaj je?

Drugi zidar: Povej!

Mari: Tistega barona, ki vedno postopa po mestu in ženske nadleguje, poznata, kaj ne, saj večkrat prihaja tukaj mimo. Vsake péstunje, vsake dékle, katero sreča, mora se dotekniti, in če je le mogoče, v lice jo vščipne. Vsaki gospodičini se nasmehne in če le more, nekoliko postopi za njo. Nas štacunskih deklet pa že celó ne pusti z mirom. Po desetkrat na dan gré mimo prodajalnice, ali pride celó vánjo in raztresa svoje neslanosti. Méne je večkrat počakal pred

prodajalnico in me spremljal. Od kraja me je mikalo. Da bi ga dražila in zasmehovala, dovolila sem mu, da me je spremljal domov.

Prvi zidar (drugemu): Ahá, le poslušaj, bratec!

Mari: Saj vé. Nič ni bilo napačnega. Šalila sem se ž njim. Toda sedaj mi je že predolgočasno. Ne dá se odpoditi.

Prvi zidar: Ti koketa, kar si sama spletla, tudi sama razderi.

Mari: Ti moraš pomagati.

Prvi zidar: Saj nisem tvoj policaj.

Mari: No, da vama povém dalje. Spotoma mi razklada vse mogoče in nemogoče marne, in napósled mi vselej razkrije ljubezen svojo. To traja že več tednov, toda jaz sem se tega naveličala. Iznebila bi se ga rada, sitneža. Ali če sem še takó huda in odljudna, nič mi ne pomaga. Smeje se mi in pravi, da se ga sčasoma že privadam. Začel mi je ponujati tudi darilca. Evo, ta prstan je njegov; po sili mi ga je nateknil.

Prvi zidar: Ahá, po sili!

Mari: Zató sem sklenila, da se mu osvetim. Ker me je večkrat silil, da bi ga vender kdaj do dobra poslušala, kjer bi naju nihče ne videl, pisala sem mu listek, da utegnem danes ob tej uri priti tjà proti vrtovom. (Prvemu zidarju): Na ta sestanek pa pojdeš ti namesto mène.

Prvi zidar: Ahá, dobro! O, komedija! Za nos ga zvêdemo, barona! To pa že storim, to.

Mari (tiho govori zidarju, potlej glasno): Potem pa ga primi trdo za podpázduho in ga pritiraj semkaj. Ali hudega mu ne stóri, da te ne zapró.

Prvi zidar: Bodisi. A ne zató, da tebi pomagam, ampak zató, ker je buržoá — dôli ž njim!

Mari: No, sedaj si prave volje. Z menoj pojdi.

Prvi zidar: Grem.

Mari (drugemu zidarju): Pozneje zopet pridem. (Odide. Prvi zidar za njo.)

Deveti prizor.

Drugi in tretji zidar; poslednji od kraja še zadi pri zidu.

Drugi zidar: Da bi le védel, zakaj sem bil takó brezpameten, da sem jo privêdel semkaj v mesto, ko ni bilo treba! Vsa se je izpremenila, in vse ji je prej v mislih nego jaz. (Gré k zidu delat.)

Tretji zidar (pride bolj proti spredju): 60 soldov in kos sira na dan — 35 soldov polirju za polento — kruh in solato pa še sam kupi. Domá pa čakajo žena in otroci, da kàj prihranim in prinesem

za zimo domov. In ti, tovariš, ženiš se, da bodeš potlej tak siromak, kakeršen sem jaz. Vesel bodi, če jo vzame kdo drug, to tvojo nezvesto.

Drugi zidar (pride k spredju): Jaz pa nisem vesel, če se to zgodi. Pojdi ti in raztresaj svoje nauke drugje. Jaz služim več nego ti, ki nisi za drugo, nego da malto delaš! Pa pusti mène z mirom. (Gré k zidu.)

Tretji zidar: Le bodi hud, le! Saj tebe ta púnica tudi pusti z mirom, pa še kmalu! In smijali se ti bomo na vsa usta: hohoho!

Drugi zidar (pride k spredju): Smej se, da bodeš sit, saj si sicer vedno lačen!

Tretji zidar: Ti bodeš tudi lačen, le čakaj, ko dobiš otroke, malto bi jedel, takó bodeš lačen!

Drugi zidar: Ti jo pa menda že sedaj jéš.

Tretji zidar: Ne še, ali če bomo dolgo tukaj delali, ne utegne nam ostati nič drugega. Delavskim otrokom zidamo palačo, delavci pa umiramo od bede. Bog nas váruj! — No, sedaj gré pa zopet tvoja Mari. (Odide k zidu).

Deseti prizor.

Mari pride hitro; drugi zidar.

Drugi zidar: Kaj je tega treba!

Mari: Sevé, ko bi bil vsak takó pameten, kakor si ti, nobene brezumnosti bi ne bilo na svetu. Véš ti, novi Salomon, tudi brezumnosti morajo biti. No, bodi, kar sem naredila z baronom, bilo je res brezpametno, ali sedaj-le naredim nekaj pametnega — s teboj.

Drugi zidar: Radoveden sem.

Mari: Ne vém, kakó bi začela.

Drugi zidar: No, to mora biti res pametno, ker ne véš, kakó bi začela.

Mari: I, tebe vendar nič ne bode razveselilo.

Drugi zidar: Saj sem temu že vaju. Kar sedaj delaš, pač ni méni v veselje. Vsa druga si, odkar si prišla iz domačega trga v mesto. Škoda, da sem te presadil semkaj. Bolje bi bilo záte in záme, da sem te pustil v domačem kraju, kjer bi bila ostala ponižna šivilja in čakala, kdaj si prihranim toliko, da bi se vzela.

Mari: Ne, prijatelj! Prav to je dobro, da si me semkaj presadil. Prav zató te imam še rajši. To mesto je kakor nalašč záme. Te visoke hiše, te žive ulice, to ljudstvo in v toliki množini, ta mestni šum in vrišč, te krasne prodajalnice — to vse me res veseli. Prav dobro mi je tukaj.

Drugi zidar: Sevéda, znanje imaš z baroni, in podjetniki se pulijo záte. Méni pa kmalu nič ne ostane. Danes nimaš nobene srčne besede záme.

Mari: Ne, ljubček moj, danes ti povém nekaj, da te bode srce bolelo. Le pripravi se, ali prihraniti ti tega ne morem.

Drugi zidar: Pripravljen sem.

Mari: Jaz se — omožim.

Drugi zidar: Davi si še rekla, da sem jaz tvoj ženin, toda z menoj se pač sedaj menda več ne misliš omožiti?

Mari: Ne, sedaj pa ne več. Zgodilo se je nekaj danes, da sem si premislila. Véš ti, ta vaš podjetnik mi je pisal pismo in me vprašal, ali hočem biti njega žena, in jaz porečem: »Dà«.

Drugi zidar: Méni si na prav táko vprašanje tudi rekla: »Dà«. Kolikim pa še misliš obetati?

Mari: Sedaj pa nikomur več.

Drugi zidar: Saj je tudi dvojbeno, če te še kdo vpraša takó.

Mari: Upam, da ne. Prosim te še, da mi vrneš tisto besedo.

Drugi zidar (grenko): Kakó li sem bil brezpameten, ko sem mislil, da mi ostaneš zvesta! Ubog rokodelec sem upal, da bodem srečen. Opiral sem svoj up náte, ker nisem hotel verjeti, da si tudi ti šiba na vodi. Ta nádeja je bila prava brezumnost. Saj ti nisem imel dati ničesar, le svoje uboštvo. Toda sedaj se ti ponuja bogastvo. To je res pametno, da vržeš uboštvo od sebe. Ob ljubezni se ne dá živeti, toda če je človek le sit, živi se tudi brez ljubezni. To je tvoja misel o življenji. Prav si rekla, to je pametno, da me odganjaš. Le glej, da ne pridéš zopet k méni, ko te tvoj ljubček pustí. Neumnica, ki mu véruješ, da te vzame!

Mari: Vérujem! Njemu že! On je boljši od drugih svoje vrste. Vse drugače govori z menoj nego drugi taki. Tisto si pa ugenil, da sem se naveličala uboštva. Tudi jaz bi imela rada kaj več od življenja nego zgolj trdo delo. Poleg tega bodem ž njim vred lahko storila kaj dobrega. S teboj pa ne kaže drugega nego delo in beda. Beda pa podí ljubezen. Skoro bi bilo tudi tvoje ljubezni konec, in kaj potem — groza je misliti!

Drugi zidar: Ali ga ljubiš?

Mari: Ne, tega ne.

Drugi zidar: Pa si mu vendar morala rêči, da ga ljubiš, ker bi te sicer ne jemal?

Mari: Ne še, zahteval ni, da bi takó rekla, ali če bode treba, porečem tudi to.

Drugi zidar: Čeravno ni res?

Mari: Zakaj ne? — On me gotovo ljubi, to mi je dovolj, jaz pa bodem izkušala zaslužiti njega ljubezen. Sčasoma se že privadim. Včas ti, življenje je itak sama navada.

Drugi zidar: Uh, kakó si pametna! Mèni si res prepametna! Le vzemi ga, le! Ali te bode vesel, ko mu razložiš te misli!

Mari: Bog vé, če mu jih razložim. — Nikar ne bodi zató hud náme! Nobena v mojem razmerji bi ne storila drugače.

Drugi zidar: Oh, ni treba praviti! To se itak vé. Jaz tepec sem le mislil, da si ti izjema.

Mari: O ne! — Toda sedaj mi oprôsti, da sem te takó užalila — dàj roko!

Drugi zidar: Sevéda, kaj pa še! Od sebe si me pehnila, in sedaj naj ti morda še častitam! Srdit sem, plakal in žaloval pa res ne bodem po tebi, akoravno sem te imel rad.

Mari: Sestra ti bodem, in ti mi bodi brat.

Drugi zidar: Hvala lepa! Brez žene bodem, naj sem pa še brez sestre! (Pri zadnjih besedah prideta podjetnik Stena in njega mati.)

Jednajsti prizor.

Prejšnja, podjetnik Stena in gospá Stena.

Gospá: No, vidiš, evo tvojega vzora! Z delavci se pregovarja. To je pa res primerno opravilo za ljubico podjetnikovo!

Podjetnik: Prav primerno. Znano mi je bilo, da je tukaj in kaj dela. Zató sem vas privêdel semkaj, da vam predstavim (predstavlja) nevesto svojo. Moja mati.

Gospá: Nisem nič radovedna.

Mari: Jaz sem pa prav radovedna. Dajte se pogledati, gospá. Saj res niste takó hudi, kakor se delate.

Dvanajsti prizor.

Prejšnji. Prvi zidar privleče barona za podpázdúho, Baron se upira.

Prvi zidar: Le semkaj, semkaj, gospod baron!

Gospá: Kaj pa to? (Podjetnik in Mari si namigujeta.)

Prvi zidar: Tukaj je pa prava.

Baron: Razbojnik, pomagajte!

Prvi zidar (vleče barona v spredje): Kráj sestanka ste zgrešili, semkaj bi morali priti.

Baron: Pes, pústi me!

Prvi zidar (izpusti barona): Ha, tukaj sta pa kar dve in obe vaši!

Gospá: Ježeš, baron!

Podjetnik: Hahaha!

Mari: Hihhi!

Baron (skozi nos): Vrag te vzemi, slepár, razbojnik — zapreti te dam! Oprostite, gospá, ta-le razbojnik mi je hotel denar vzeti.

Prvi zidar: Saj ga nimaš, siromak!

Mari: O ne, namesto mène je šel na sestanek.

Podjetnik (materi): Predstavite mi še vi svojega ženina.

Gospá: In vender bode baron moj. (Barona prime za podpázduho, in oba odideta. Prvi zidar z velikimi koraki zasmehoma za njima.)

Podjetnik: Častitam, častitam!

Mari: Častitam, častitam! (Oba za podpázduho odideta na drugo stran.)

Drugi zidar: Jaz grem pa k socialistom!

Konec.

Janez Ziegler.

O stoletnici njegovega rojstva. Spisal **Harambaša**.

(Konec.)

natisnjeni Zieglerjevi spisi so ti-le: ¹⁾

1.) Molitve za bolnike. V Ljubljani 1828. 12. 247. Nat. Fr. Retzer. — II. Natis. Sassenberg 1830. 12. 282. Podpisal se je: Janes Ziegler duhoven v' Ljublanfki jetnišhnizi.

2.) Štiri posledne reči, ali premišlevanje smerti, sodbe, pekla in nebes, spisal Janez Ziegler, duhoven Iblanske jetnišnice. V Iblani. Kleinmayr, 1831. 12. 192.

3.) V »Kranjski Čbelici« leta 1831. bukv. II. so njegove pesmi: Mravlja s kobilico. Šinkovic ušel. Pajk z muho. Plahta na dvoje. Dozdevna smert. — Bukv. III. leta 1832.: Lesica z kužetam. Povračilo.

4.) Mašne bukvice, to je molitve per s. maši, tudi druge vsakimu kristjanu potrebne molitvice. Zraven tudi kratko premišljevanje terpenja Jezusa Kristusa, ali sveti križovi pot. J. Z. V Ljublani 1832. 12. 338, s podobami (brez njih str. 292. Šaf. 148.). — V novem pravopisu leta 1852., str. 252.

¹⁾ Conf. Jezičnik 1. XXIII. 1885. 1. st. 54. 51.